

Назѣбвамъ *м. дл. озябаю*: Въ такъвъ случай дѣте-то обыкно-
венно назѣбва (помръзва) и разболѣва ся. *Л. Д. 1869 р. 94.*

Назѣмж *м. св. наберу, захвачу съ собой*: Като си назель сладкж
водж, Коломбъ пустиль ся на далече. *Л. Д. 1873 р. 128.* Царска са ѿ
хазна зачула, Хазната да приварими, Имани да си наземимъ, Кой колко
можи да носи. *Бонч. Н. П. 76.* **Назѣмж** са награболю: Я хайде, Косло
да идимъ На чохколарово село голѣмо Хаджи Исуха да бастисами: На
пари да са наземемъ—Кой колко мой да носи. *Ч. 310.*

Назине* *с. с. кокетство*: Юначе, море юначе! Вдоица имать
назине, Вдоица имать дживлинѣ. *М. 394.*

Назли Назліа* (*nāzlu adj. p. t. 1. Délicat, minaudier, qui fait,
qui affecte des gestes amoureux, qui affecte des airs dédaigneux*) *с. ж.*
кокетка: У кого си погледала, дульберо! Секому си болест дала, наз-
ліо, Кому два дни, кому три дни. *М. 297.* Заспала ми назли Яна Ваз-
дригану на колена: „Стани, стани, назли Яно. *М. 481.*

Назлѣмъ* *ср. предшеств.*: Маро ле, била бѣлгарко! Чинишъ ли
каидъ да станишъ, Да станишъ била каджна Каджна назлѣмъ ханжма.
Бонч. Н. П., 53.

Назначѣ *м. св. Назначавамъ* *м. дл. назначу, назначаю*: Наз-
начѣнъ, назначенный.

Назначѣне *с. с. назначеніе.*

Назобѣ Назобѣмъ Назобѣамъ *м. св. накормлю*: Ти да ми на-
поешъ деветъ сиви коня, Ъмъ да ги напоешъ, емъ да ги назобѣшъ. *М.
254.* Нѣзубихъ гу (коня) съестъ бѣлъ урсѣ. *Ч. 303.* Отицвили добра
коня? Дали ти ѣ трава гладенъ? Или ти ѣ вода жаденъ? Или не ѣ
зобѣ назобѣнъ? *М. 135.*

Назовѣ *м. св. Назовѣвамъ* *м. дл. назову, называю*. **Назовѣ-
вамъ** са называюсъ: Сinya прѣстъ кож называвать лизж. *Пк. 32.* Во-
латъ се ще си бѣде воль; добрѣ тж называвать онзи, който ти е гудиль
името, защото си дебелоглавъ, хахоль и будала. *Х. I, 25.* Ний ще ги
земемъ за Грьци, зацо-то тѣ сами ся назовавать тѣй. *Л. Д. 1870 р. 74.*

Назобѣж *м. св. насыплю*: Вчасъ ми дойде Ерина самовила, Му
донесе билки чемерлики И назоли нему бѣло сѣрце. *М. 60. (см. зобѣж).*

Назорки *нар. издали*: Млады герой доло си слѣзе, Назорки
момцы го слѣдовахъ. *Гл. 148.* В'вървище си постжнно внидохъ В'рѣ-
ченое, кто Бърд' отвоздаше Назорки в'носoky тѣ вѣрѣхъ; Мрачна бѣ
тъмнина владѣхше. *ib. 21.*

Назоръ *с. м. образецъ*: Въ тжж и въ други отъ това врѣме
пѣсни Пушкинъ ся водяше по Державина, Жуковскаго, Батюшкова,
нѣ колко-то са и да ся дръжаше за тѣхны-ты назоры, той еше тогава